

Cartes

Policia de Torroella de Montgrí

Ramon Moreno Aranda. torroella

Voldria donar la meua enhorabona a la policia local de Torroella de Montgrí, ja que està considerada com una de les més efectives de la província. Voldria agrair el treball que realitzen en temes de seguretat, en ajuda a la gent gran i en els tràmits burocràtics. Tenim una policia unida, amb ganes de fer bé la seva feina, un conjunt de persones ben avingudes amb un companyerisme que moltes policies voldrien. Penseu que quan se'ls ha necessitat per una urgència, amb una simple trucada de telèfon tots els seus membres en menys d'una hora són a la feina, tot i estar aquests de vacances o amb dies lliures. Én un dels cossos que menys baixes té al llarg de l'any. Això vol dir sense conflictes interns. Aquests últims anys han millorat molt, tant en l'aspecte professional com en l'humà. Això queda reconegut pels Mossos, per Governació i per molts ciutadans. Ha estat un honor treballar amb vosaltres els quatre anys anteriors .

Tenen el cap

als peus!

àngela ferrer i mató. girona.

De veritat que els que ens governen tenen poc «pesquis» i no fan més que enfonsar-nos en un pou cada vegada més profund. Ara volen treure la paga doble de Nadal als funcionaris, que són persones que han lluitat per aconseguir el lloc de treball que ocupen. Hores i hores d'estudi, alguns anys (mestres, catedràtics, investigadors...), privant-se de moltes coses per viure d'una manera decent i no pas luxosa perquè mai els han pagat per l'esforç realitzat. Deixant a part la injustícia, han pensat que enfonsaran el comerç, perquè es consumirà molt menys, que s'ocuparà menys gent, que les empreses tindran menys comandes (torrons, cava i vins, joguines, complements, colònies...i un llarg etc.) i encara les arque restaran més buides? El que caldria fer, i urgentment, és rebaixar-se el sou tots els alts càrrecs sense excepció, no rebre més d'un sou (molts en cobren tres, quatre, cinc...) la qual cosa fa que, a més, no puguin complir bé amb totes les tasques, no són superhomes, són superenganyifaires que ens fan beure a gallet. N'hi ha molts que han obtingut el càrrec per raons d'amistat i no tots tenen carrera o no és adequada al treball que han de relitzar. Davant aquest panorama com gosen atacar la sanitat, l'ensenyament, els funcionaris...? Estem en una dictadura o en una democràcia? Estan posant l'última gota, la que vessa el got. Sóc de mena pacífica però últimamentestic més que indignada, el que fan actualment no és més que un escarni total a la societat.

Letargia econòmica

JOAN JANOHER I SADURNI. vulpellac.

Vivim en un son profund, del qual sembla que hom no es pugui despertar: aquesta sensació, és la conseqüència de la inestabilitat econòmica, que no afavoreix en res les perspectives de la sortida del túnel. El motor s'alenteix i es perd benestar social; amb aquestes perspectives llunyanes de tornar a veure la llum, se'ns tanquen les portes d'una recuperació, com un recés impossible de normalitat.

Sembla com si als economistes els haguessin apartat de les seves funcions, i que només valguin les idees dels polítics: malgrat la responsabilitat que tenen en la situació financera actual. Llavors, si no interpreten amb claredat el que s'escau fer, ho tenim molt magre. Podríem, per tant, haver previst el desconcert hipotecari existent, i evitar així, les mesures dràstiques de tancar l'aixeta dels creditors. Tanmateix, aquest desgavell alarmant està provocant una psicosi financera, el cas és que ningú dorm tranquil.

Sense pretendre ser cap mag: les entitats bancàries iniciadores del boom econòmic haurien d'acceptar en bona part, la responsabilitat escaient del dèficit actual. Cal aportar a la societat hipotecada solucions i no pressió; una majoria de la gent del carrer sempre hem tingut clar que cal trobar una sortida al problema de desnonament de les vivendes comprades. Hi ha la possibilitat de cobrar un lloguer al propietari de la casa o pis, evitant l'angoixa,

com el patiment i frustració, de l'incompliment del pagament. Aquesta assenyada mesura, podria ser la clau i l'esperança de sortir de la letargia econòmica.

Valors de l'esport

Lluís Vilà Fernández.

Caldria ficar dins el sac dels valors en l'àmbit de l'esport una sèrie de factors que se solen obviar quan es fa al·lusió al creixement i la forja del caràcter, sobretot dels nens. Certament, l'esport és saludable –entès com una activitat que harmonitza la ment, el cos i l'ànima de qui el practica–, per tant ens pot ajudar a obtenir una comprensió més profunda de nosaltres mateixos; ens permet gaudir del companyerisme i dels entorns naturals, ens brinda la possibilitat de conèixer altres cultures... Pot afavorir l'esperit de superació com a aspecte positiu, però és en aquest punt on la majoria de vegades, no sempre, l'esport de competició arruïna el caràcter benefactor dels valors encaminats a enaltir el gènere humà. No hauria de ser moralment positiu que l'esperit de superació impliqui derrotar a d'altres éssers de la mateixa condició com un valor que honori els millors aspectes humans, perquè un o dos grups lluitant amb i/o per una cosa que roda dins un recinte no deixa de ser una versió més de l'acte bèl·lic, per tant no deixa de ser una apologia a la guerra. En l'esport de competició s'imposa l'afany de vèncer, es vulneren les regles del joc per prendre a l'altre allò que t'ha d'omplir a tu, és a dir, no se suma sinó que es resta, així doncs no aparèixen precisament els millors valors: egoisme, ambició exacerbada, hipocresia, odi, descontrol emocional, humiliació..., no són aspectes que millorin gaire l'evolució dels humans cap a un món millor del que tenim. Tampoc es pot parlar d'humilitat quan formant part d'un club opulent s'intenta fer veure als seguidors de qualsevol esport que es respecta seriosament l'adversari més pobre, l'opulència quan lluita amb els més pobres no entén d'humilitats.

No és la crisi, és

l'estúpidesa humana

Jordi Cruz Plaja. PALAFRUGELL.

Einstein ja ho deia, «l'estúpidesa humana és infinita». L'any 1988 l'economista italià i expert en el tema Carlo Cipolla en va descriure les seves lleis. El filòsof Jose A. Marina, autor de La inteligencia fracasada. Teoría y práctica de la estupidez, està convençut de que la nostra història es pot explicar a través de la història de l'estúpidesa i que l'estúpidesa política pot fer molt de mal i provocar grans injustícies. Recentment la psicòloga Paz Torrebada ha presentat el seu llibre Estúpidesa emocional un petit manual per reconèixer i prevenir-la. Tot i que en el dia a dia en vivim i els mitjans de comunicació ens n'inunden d'exemples, fa uns mesos es va estrenar un documental titulat «l'era de l'estúpidesa», el qual recomano per als qui vulguin veure un petit resum de la veritable estúpidesa humana i les greus conseqüències per a la supervivència del nostre planeta.

La història n'és plena d'exemples, però un dels més contundents és la greu situació actual i el trist futur que hem deixat a nosaltres i a les properes generacions. I no em refereixo només a la greu crisi econòmica, energètica o de recursos naturals, provocada per la infinita avarícia d'uns pocs però grans estúpids, sinó al més gran repte al qual s'enfronta la nostra espècie, el canvi climàtic.

Anem amb compte, no subestimem el nombre i poder dels estúpids, l'espècie més perillosa, l'autèntic càncer del planeta, sobretot perquè han assolit importants càrrecs de responsabilitat i actualment governen i dominen pràcticament tot el planeta. Si realment ens preocupa el nostre futur, si realment volem un món millor per als nostres descendents, aprenem a reconèixer aquesta xacra, traguem el poder als estúpids i posem-los en el lloc on es mereixen, allà on només es facin mal a ells mateixos.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/10/13/cartes/522034.html?utm_source=rss